

CHÙM TRUYỆN CỦA NGHI CÒM SB67

Chuyện tình tay ba

(tặng Mai, Yến bên kia bến đò)

Tôi xin kể liền liền chuyện tình tò te éo le này ngay, nếu không kể lúc này e những mối tình khác ùn ùn rủ nhau đến lại thất lạc. Anh em thắc mắc người sao lắm tình còn mình chẳng được mảnh nhét túi? Thế nhưng chưa chắc, “lắm mối tối nằm không”, ông bà dạy thế...

Chuyện kể là thế này... Quãng những năm sau 75 ruộng đất chưa vào HTX, nhà tôi nổi tiếng địa chủ vì sở hữu nhiều ruộng đất. Có một số ở xa nhà độ 13 cây số, hướng thượng nguồn sông Cái, tục danh Đồng Nga, bốn bên toàn đồng như Đồng Tròn, Đồng Găng, Đồng Trăn, Đất Sét.. .và con sông Chò chảy ra sông Cái... Đường đi làm bằng xe đạp hồi đó khó khăn, ở lại dăm bữa mới về giờ gạo mấm...

Hồi đó làm ruộng chưa biết “gieo để” (không cấy).

Nhà tôi phải bắt mạt cả tháng mới mượn mấy cô thợ cấy chứ không có đàn ông con trai đi cấy như dân miền nam. Trong đám cấy có 2 chị em ruột nhà kia đến tuổi cập kê xinh đáo để. Chị tên Mai, em tên Yến, họ Huỳnh, cùng ở bên kia đò con sông Cái, đi làm xa nhà cũng trọ lại như tôi, ăn cùng chỗ, nhưng ngủ khác chỗ, chỉ độ bước chân... Ở lâu riết quen người quen hơi quen nết. Cô chị trắng trẻo, hiền lành, hay cười, ít nói... tôi để ý. Ngược lại, cô em chắc nịch, lanh lợi, mũi cao, gió xô khó té... sở hữu nét đẹp thực tế hơn chị vì năng làm... lại để ý tôi. Ba kẻ xa lạ thế là trở nên quen biết như người cùng nhà. Bố tôi thiên về cô em, Yến, miệng lưỡi lanh lợi lại có tài cấy hái, sau này nếu có bề gì thì tôi được nhờ, người già kinh nghiệm bảo nhỏ tôi thế. Trái lại Mai, cô chị, cấy hái không giỏi, lanh không lợi, nhưng nhờ gặp duyên tôi thì sau này dễ dạy, tìm tôi mách thế... Phải chi chỉ có 1 cô xinh thì tôi khỏi “oánh tù tì” (và chắc cũng chẳng có chuyện kể)... Riêng bố mẹ Mai, Yến để tôi tùy nghi chọn lựa, đưa nào cũng được, ông bảo thế. Ông ta đã đến nhà chơi. Nhà tôi có hũ gạo, lại đạo đức. Trong khi đó ông chứa chi hai “quả bom nổ chậm” trong nhà, cũng mười chín đôi mươi còn gì, lại cứ “ngồi rồi ăn không”, chả nhẽ cứ bắt con gái cầm đe kéo bễ cho bố nện búa suốt, vì bố hai cô vốn dĩ thợ rèn.

Ngày qua ngày tình cảm “tay ba” lớn nhanh như vũ bão. Khổ cho tôi vì hai cô chung nhà mà không thể “bắt cá hai tay” được nên khó xử! Thịnh thoảng lén cô Yến, tôi rủ em Mai đi chơi. Ngồi xe đạp mini y

như anh em cùng nhà tự nhiên dạo phố... Tôi đôi khi được mời dự giỗ chạp, tết nhứt, nhưng toàn đồ chay, ngay cả bánh tét, vì bố hai cô là thầy tụng nam mô a di đà... mà!

Rồi một tối tôi rủ thằng bạn đến nhà Mai, Yến chơi. Thằng bạn trắng trẻo đẹp trai, lại có nghề thợ mộc bảo đảm cuộc sống chứ không lông bông như tôi. Nó tên Lộc, xóm lò rèn, tôi bèn “bán cái” (nhường) cô em cho nó. Nó đồng ý hai tay liền liền. Vì tôi lớn tuổi hơn nên nó không dám vô phép với Mai, là chị... Vậy là từ đó tôi đình ninh chuyện tình tay ba đã ổn. Khi đó còn trẻ dại gì tôi chui đầu vào rọ “ở tù chung thân” chi sớm, cứ “ví dầu ầu ơ” đùa giỡn ái tình, vì lẽ ông bà xưa dạy “tam thập nhi lập” tôi thuộc nằm lòng. Thế nhưng chuyện gì cũng có hồi kết của nó, câu “cưới vợ phải cưới liền tay” xưa nay nghiệm lại chả sai!

... Số là một chiều mồng ba tết rảnh rỗi, tôi một mình hí hửng đến nhà Mai định bụng rủ em đi Nha Trang xem xi nê, vì nghĩ Yến đã có Lộc làm bạn nên tôi dạn dĩ đi chơi với Mai chứ chả xa xôi nghĩ ngợi gì cả... Hai cô Mai, Yến vui vẻ tiếp tôi ngày tết. Ngồi chơi chưa nóng đít, Mai tế nhị xin phép đi nấu nước pha trà đãi khách mà tôi cứ ngỡ tôi. Nào ngờ nhác thấy theo ánh mắt cô Yến, tôi chợt nhận ra có một anh chàng lạ mặt ngồi nhà trên tiếp chuyện với bố hai cô. Tôi lịch sự hỏi cô Yến, cứ tưởng bà con đi chúc tết: “Ai đó?”. Cô Yến được dịp: “Anh Quân, chồng sắp cưới chị Mai!”. Tai tôi như nhầm, vì nhà có hai cô sao

lại phải Mai! Định thần nhõ nhai cái bánh ngọt bỗng đắng như bồ hòn, tôi ráng nghe Yến tiếp: “Chị Mai cứ bị má mắng hoài. Chỉ biết ăn, chẳng biết làm. May có anh Quân rước nên ba má gả cho rồi, đỡ miệng ăn, thời buổi khó khăn! Em còn biết quán xuyên nhà cửa, chứ chỉ...” Tôi chẳng đành lòng ngồi nghe vì tai như ù điếc! Nhìn kĩ đối thủ thấy anh ta tướng ta ngon lành hơn tôi nửa cái đầu. Nhà lại gần bên ngay xóm trên khỏi phải cực lòng lội sông ướt đũng quần như tôi. Tôi bèn rút lui có trật tự miệng chào cay đắng cho phải phép...

Từ dạo đó tôi không một lần ghé lại nhà hai cô tuy rằng có nhớ. Những kỉ niệm và những mảnh ruộng ở Đồng Nga cũng đã trôi qua quá khứ...

Cái dốc Đồng Dài

Tôi còn nhớ sau 75 có những chiếc xe đồ cũ kĩ gọi là Renault khò khè máy nổ như “đồ ho lao” lên xuống vùng kinh tế mới Đất Sét. Trên tuyến đường tỉnh lộ 8, có cái dốc chết tiệt ở hướng bắc nhà thờ Đồng Dài thuộc xã Diên Lâm chắn ngang “tức rục”!

Hồi đó làm ruộng Đồng Nga, cách chợ Đất Sét 3 cây số, tôi thường lên xuống cái dốc này nhiều lần... Một lần vì đông khách đi Đất Sét, tôi phải ngồi mui xe với cái bình phun thuốc Hudson và những đồ đoàn lính kình của dân đi vùng kinh tế mới. Xe đến dốc đang bò mệt nhọc khiến ai nấy nín thở. Bỗng anh tài xế dày dặn kinh nghiệm pha trò: “Bà con đừng nín thở, xe nặng leo dốc không nổi à!” Dù vậy, ai ai

cũng sợ. Thằng lơ chạy theo xe cầm khúc cây canh bánh mỗi khi xe dừng giữa dốc lấy hơi trả số đặng bò tiếp... Có khi xe bò hết nổi, khách phải xuống xe leo bộ. Tuy dốc không cao lắm, nhưng khá nguy hiểm vì cái “cùi chỏ” khó ưa của nó chơi xỏ mấy ông tài xế Renault, nhất là xỏ dốc, nếu xe mất phanh coi như đâm đầu xuống mộ bỏ dấu chấm hết!

Nhà tôi có chiếc xe “bò hai con” để chuyên chở lúa má, củi đước... về nhà, cũng qua cái dốc này. Lên dốc không chở gì thì 2 con bò “phẻ re” kéo xe lên phơi phới. Nhưng xuống dốc với cả tấn rươi lúa mà xe không thắng chẳng khác nào nộp mạng cho tử thần! Bố tôi phải ràng rịt cây quít gai to hơn bắp tay cạ vào vành bánh sắt xe bò đặng hãm xe xỏ dốc. Xỏ hết con dốc tôi mới thở phào như vừa kéo xe chở lúa xuống dốc... Còn xe ngựa thì khỏi nói. Do dốc lỏm chỏm, người và trái cây như mít, bưởi, xoài, thơm, chuối... nảy tung tung thiếu điều văng khỏi xe, thế mà bác xà ích cứ mỗi miệng “êm êm”, tôi cũng chả rõ êm ở chỗ nào! Tôi phải gọi cái dốc này là “Dốc Tử Thần” vì đã có nhiều miếu trang nhang khói cúng vái các cô hồn nộp mạng cho Tử Thần rồi!... (Bữa nay dốc Đồng Dài này đã được làm lại hết nguy hiểm, có nhà Tuấn 73 cạnh dốc đối diện đường vào Hóc Bò, số nhà 67)...

Tôi tả kĩ dốc Đồng Dài để đi vào chuyện vui của tôi... Hồi đó một chiều thứ bảy, tôi và anh bạn Hưng làm ruộng Đồng Nga đèo nhau trên chiếc xe đạp tàng giàn ngang về xóm qua cái dốc ấy... Xe đạp miền núi leo rầy lội ruộng thuộc cục R chẳng khác con trâu

già mà còn bắt cày! Tôi chưa từng thấy chiếc xe đạp nào “bụi” hơn xe của anh bạn tôi, không về không thắng không “bót бага” (porte- bagage)... ngay cả bàn đạp chỉ còn que sắt thấy bắt thắm!... Anh bạn to con cầm lái chở tôi (nhỏ con) ngồi gọn lỏn một bên trên giàn ngang lọt thỏm trong lòng anh ta. Xe đạp bon bon như tàu lượn qua truông Hòn Nghệ (Đồng Tròn) queo queo cua cua sáu bảy cây số đến đầu dốc Tử Thần. Tôi hét toáng: “Xuống xe dắt bộ!”, bạn tôi tỉnh khò: “Cứ ngồi yên!”. Tôi muốn xuống xe cũng không được vì 2 tay anh ta đang cầm lái kẹp cứng! Anh ta rà chân đi dép lên bánh sau hãm “con trâu già” từ từ xoắn ốc... Tim tôi cũng từ từ tăng tốc! Giữa dốc ôm cua ngặt bánh trước tránh hòn đá bánh sau vấp khiến chân anh ta rà thắng trật lất khỏi bánh xe: mất thắng! Hai chân anh ta lật đật cày dốc để hãm. Hai khối thịt nặng hơn tạ ngồi trên chiếc xe đạp như “cô gái ngồi trên cán chổi” gió thổi cũng bay phang xuống ào ào thiếu điều lao xuống vực. Chân bạn tôi đang cày bỗng bị dép đứt mất phanh! Ối cha mẹ ơi, đời tôi sắp đi tong! Tim tôi gần như roi theo xe đạp đang lao xuống dốc chẳng mấy trờn tru, xe chạy như trên đường rầy xe lửa! Tôi vội lấy gồng nhổm dít kéo “bể bi kẹt đạn” coi như... mất giống!

Đúng anh ta là lính nhảy dù loại thứ dữ! Xe đạp cứ thế bạt mạng qua cua Tử Thần mặc sức thả dốc khỏi đạp tổn hơi tổn sức. Chạy hết trớn gần đến nhà thờ Đồng Dài ngó lại, tôi thấy tôi... còn thở! Hú hồn hú vía xe đạp chưa gãy... Máy cô nhỏ cỏ lúa bên đường

trố mắt nhìn hai anh em tôi tưởng đoàn xiếc xe đạp Hàn Quốc đang biểu diễn. Một kỉ niệm để đời...

Con đường Mỏ Đá

Nghe tên thôi đã đủ “ón ăn” (khó nuốt): Mỏ Đá, tên viết tắt đường cái quê tôi, mới mở lối hai chục năm trở lại đây, nay vừa mới “lên đường” (rải nhựa) với đường thiên hạ...

Tôi xin kể sơ về Mỏ Đá (viết tắt đường Mỏ Đá) xưa vốn là hàng rào áp chiến lược (rào áp chiến lược là gồm tre vót nhọn được rào dày đặc theo hình chữ X, nhiều bụi tre giữa xóm từ đó mà ra) được mở đường theo đó bắt đầu từ Tỉnh Lộ 8 mà ngày xưa có bót gác của lính QG đặt ngay đầu đường. Bố mẹ tôi sở hữu vùng đất cách đó độ trăm mét tục danh Bàu Lòi, mà nay tôi ở, muốn đến canh tác phải băng đất bà con. Bởi thế, trước 75 bố tôi đã mua một đoạn đường trong đất của bà con để người, xe, và bò đi... Sau lưng vùng đất là cánh đồng giáp núi Hòn Ngang trải dài theo hướng nam bắc... Quê tôi mang tên Diên Sơn bởi núi bao bọc nên mỏ đá sau 75 mọc lên như nấm. Cách lộ xa độ hai cây số về hướng bắc có mỏ đá của ông Ngọ, muốn vận chuyển phải đi qua xóm. Chở đá thời gian ngang xóm nhà nước không cho nữa vì tai nạn bụi bặm cộ xe đất đá... nên chủ mỏ hợp tác với chính quyền mở đường đặt tên Mỏ Đá bằng qua chỗ tôi. Lúc đó chỉ có trường học và lều tèo vài ba căn hộ dân cư từ đầu tỉnh lộ đến sau nhà tôi lối hai trăm mét. Lúc đầu người hai bên đường, trong đó có

trường tiểu học Diên Sơn, yêu cầu Mỏ Đá Hiển Vinh (tên Mỏ Đá của ông Ngọ, không phải vinh hiển nên sau này làm ăn thua lỗ đành bán mỏ) tráng nhựa khu vực dân cư đang khởi bụi. Vì lớp nhựa quá ngèo nên sau thời gian đã bị xe chở đá bóc lột sinh lỗi sinh lồm ổ gà ổ voi “nặng bụi mưa bùn”! Dân cư hai bên đường chịu hết thấu bèn tự động chẳng cần lịch sự xin xỏ, mà thẳng tay cầm bảng đề bốn chữ như ra lệnh “Chạy chậm! Bụi quá!” ngay giữa đường. Thế là Hiển Vinh rưới nước ngày ngày 2 lần sáng chiều nếu trời không mưa. Đường đất mà tắm (rưới nước) ngày hai lần thì xe chở đá chạy qua chỉ cần ba bữa là moi lỗ chọt hang ngay tức khắc. Cho nên Hiển Vinh lại phải ủi san cho láng đường. Chu kì “rưới ủi” lập đi lập lại nên đường dần khuyết, chủ mỏ lại cho đổ đất núi và ủi và ban cho bằng đặng xe chở đá khởi gầy nhíp mà chạy cho kịp giờ kịp vụ... Hôm nào không tưới người dân bên đường kéo ra chặn xe chở đá cấm chạy. Thế là xe rưới nước phải chịu khó gỡ chướng ngại vật mới rưới đặng...

Thấy thế tôi bèn nghĩ bụng muốn người rưới nước hằng ngày mà xe chạy vẫn bụi vẫn cày vẫn ủi... thế thì chi bằng láng nhựa quách cho rồi. Tâm sự với bà xã chưa dứt lời đã thấy tuần trước Mỏ Đá cho rưới dầu hắc con đường đặng khởi bụi thay vì rưới nước. Tưởng đâu chỉ rưới sơ lớp dầu, ngờ đâu 2 bữa sau Mỏ Đá tráng thêm lớp nhựa dẻo dày độ 5 phân ai thấy đều phấn khởi, nhưng không khởi có kẻ lo...

Vậy là Mỏ Đá Hiển Vinh quê tôi đã láng nhựa khu

vực dân cư độ cỡ hai mươi căn nhà nằm ngay mặt Mỏ Đá được hưởng nhựa ao ước bấy lâu, không còn cảnh bụi bần mưa bùn nữa. Nhưng...

Thế nhưng, lại nói thêm chuyện mở đường lợi thì nhiều, nhưng hại vẫn không thiếu. Kể lợi là có đường đi khỏi chui nhủi như đế dũi. Nhưng hại cụ thể là chưa chi mới chiều mồng bốn tết đã có một anh làm đá nằm chình ình dưới ruộng cùng với xe máy say như chết!... Khi chưa sửa đường thì bà con la lối bụi bặm, nhưng nhà thì cứ đường mà quay mặt ra hứng bụi! Nhiều nhà xây vừa dứt bay cao hơn Mỏ Đá (tên đường viết tắt), thế nhưng nay rải thêm đá thêm nhựa thêm dầu hắc, Mỏ Đá lại ngó vô nhà! Riêng tôi cái lợi trước mắt của việc rải nhựa là đường bớt nhồi đờ tức ngực. Hai là nhà tôi bớt bần do xe máy mang đất cát vào nhà, và còn bao lợi ích khác mà tôi chưa nhận ra, chẳng hạn nạn “tiểu đường” có phần giảm bớt. Còn chuyện tiêu cực thì không đâu tránh khỏi. Điển hình vừa rải xong nhựa đã có 2 chiếc xe máy đua nhau vèo vèo khiến tôi bất chổng mặt!...

Dù mở đường đi đường đứng đường đái đường... dù lên dù xuống dù qua dù lại hay là chặn đường... không ai tránh khỏi “đường về La Mã”... Kính chúc quý anh em thượng lộ bình an...Ω

● **Nguyễn Đình Nghi SB67**